

blev optagen i Lovforslaget, et Punkt, som det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Woug) allerede har berørt. Hvis det høie Thing ikke skulde finde tilstrækkelig Anledning til at gaae ind paa det af mig stillede Underendringsforslag, skal jeg med megen Sindsro finde mig i dets Forkastelse, men jeg finder, som sagt, at det vilde være mere consequent og mere stemmende med de tidligere Forhold, om vi bevilgede de 15,000 Rd. til den høiere Undervisning paa Island. Og saa i saa Henseende staaer jeg endnu væsentlig paa samme Standpunkt, paa hvilket jeg stod, da Commissionen af 1861 afgav sin Betænkning. Hermed skal jeg saaledes anbefale mit Forslag til Thingets Vedtagelse.

Justitsministeren: Jeg vil, for ikke at isolere mig mere end nødvendigt, begynde med at tiltræde den Tal til Udvalget, som de tvende ærede foregaaende Talere have fremført. Dets Betænkning er righoldig og fylldig og medtager, saavidt jeg kan see, største Delen af de Momenter, som maae komme i Betragtning i denne Sag, om der end kan være Spørgsmaal om at anvende dem paa en anden Maade, end Udvalget har gjort; i alt Fald er jeg i saa Henseende ikke kommen til det samme Resultat som Udvalget. Jeg tillod mig ved denne Sags første Behandling her at rette en Anmodning til det høie Thing om at hjælpe mig til i tvende Retninger at faae foretaget Forandringer i Lovforslaget, saaledes som det var kommet herind fra Folkethinget. Det første Punkt, med Hensyn til hvilket jeg saaledes maatte ønske Forandring, var de i Lovforslaget indkomne Bestemmelser af statsretlig Natur, som efter min Dpfattelse vilde gjøre det umuligt, at en saadan Lov kunde komme ind i denne Session; det andet var det ringe faste Tilskud, der efter Folkethingets Afstemning skulde tilsiges Islænderne, hvilket var saa ringe, at jeg ikke derpaa kunde bygge noget Haab om at komme til en Overenskomst med Islænderne i Forfatningsagen. Den saaledes fra min Side fremsatte Anmodning er ganske vist ikke bleven tagen tilfulde af det ærede Udvalg, og jeg har desværre hidtil kun sporet saa

degn til, at det høie Landsting skulde ville fravige det Resultat, hvortil Udvalget er kommet. Skulde det blive Thingets endelige Bestemmelse, for Tiden i det Væsentlige at slutte sig til Udvalget, maatte jeg ganske vist paa Regjeringens Vegne beklage dette Resultat, og jeg kan i den Anledning ikke undlade at fremhæve det Ansvar, som der ganske sikkert er forbundet ikke alene med at handle — hvilket Ansvar man i Almindelighed kun har for Die —, men ogsaa med ikke at handle i rette Tid. Det er et Ansvar, som man meget let kommer til at overse, navnlig her i Landet. Jeg tror, at det er baade vigtigt og rigtigt at gjøre opmærksom herpaa i denne Sag. Det er Regjeringens Dpfattelse, og det er ganske vist ogsaa min personlige Dpfattelse af den hele Stilling, at det rette Dieblit til at bringe denne Sag tilende nu er kommet, og at den Stemning hos Islænderne, der udfordres, for at Sagen kan bringes til en god Ende, nu saavidt muligt er tilstede. Undlade vi nu her at træffe en Afgjørelse eller tøve vi for længe dermed, da kan det være, at Stemningen gaaer over eller forbittes, og vi ville i saa Fald have større Vanskelighed ved senere at komme til en Overenskomst, selv om vi til den Tid gjøre ikke ringere Tilbud. Jeg kan altsaa ikke andet end paa det stærkeste at henlede Opmærksomheden paa, at det efter Regjeringens Dpfattelse er af Bigtighed nu at benytte Tiden. Paa den anden Side skal jeg slet ikke negte — thi det staaer saa klart for mig som Roget —, at den Optraeden, der under denne Sags lange Historie — der er nu, som tidligere bemærket, over 20 Aar gammel — til forskjellige Tider er bleven vist fra Islændernes Side, og de navnlig i statsretlig Henseende vidtgaaende Fordringer, som de til forskjellige Tider have opstillet, ikke have kunnet andet end tildeels at vække Uvilje og Overraskelse herinde, og det kan saaledes paa ingen Maade forundre mig, at denne Stemning, nu da Sagen egentlig for første Gang efter Grundlovens Udkomst er kommen til Forhandling her i Rigsdagen, giver sig Lufft, og at det høie Thing, den første Gang det faaer Sagen til Behandling, ikke strax kan beslutte sig til at gaae saa vidt, som det